

Arrest

nr. 101 388 van 22 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat V. GUL en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een etnische Pashtun en bezit de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Bacha Kalandar Zarkharid in het district Kunduz van de provincie Kunduz. Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan besloot u zich in te schrijven in de school in uw dorp. Op een dag was u onderweg naar huis met twee vrienden wanneer twee personen op een moto jullie benaderden. Zij spraken jullie aan en zeiden dat jullie moesten vechten tegen de buitenlandse troepen. Op dat moment kwamen er andere mensen jullie tegemoet waardoor zij op hun moto wegreden. U bent dan naar huis gegaan en ging tien dagen niet meer naar school. Wanneer u terug naar school ging merkte u dat uw vrienden er niet waren. Op weg naar huis werd u opnieuw benaderd door diezelfde mensen. Op dat moment kwam er echter een auto van het leger aan waardoor zij opnieuw wegvluchtten. U bent naar huis gegaan en heeft alles verteld. Uw oom heeft vervolgens met een smokkelaar uw reis geregeld. U bent in de zomer van 2011 vertrokken. Op 6 februari 2012 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara en de taskara van uw vader neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt afkomstig te zijn uit het dorp Bacha Kalandar Zarkharid in het district Kunduz. Uw verklaringen aangaande uw familie en leven in Kunduz zijn dermate incoherent en strijdig met informatie op het Commissariaat-generaal dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst rijzen er ernstige vragen bij uw bewering dat voormalig gouverneur van Kunduz ingenieur Mohammad Omar bij een aanslag in de moskee van uw dorp is omgekomen. Wanneer nogmaals om bevestiging wordt gevraagd zegt u nog dat het bij het waterkanaal gebeurde tijdens het vrijdaggebed (CGVS, p. 11). Dit is volkomen strijdig met informatie op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat deze aanslag op ingenieur Omar niet eens in de provincie Kunduz gebeurde maar in de naburige provincie Takhar. Wanneer u hiermee vervolgens geconfronteerd wordt zegt u dat Tahar – in plaats van Takhar – de naam van de madrassa in de bazaar is waar het incident gebeurde (CGVS, p. 12). Ook dit strookt echter niet met de informatie van het Commissariaat-generaal in verband met de dood van gouverneur Omar. Voorts geeft u aan dat er enkele jaren geleden een olietanker werd aangevallen door de taliban waarna de burgers uit de omgeving olie kwamen halen. Er werd vervolgens een luchtaanval uitgevoerd door de buitenlandse troepen waarbij vele burgers omkwamen. Dit incident zou volgens uw verklaringen eveneens hebben plaatsgevonden bij de moskee langs het waterkanaal in uw dorp (CGVS, p. 16). Uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat dit incident plaatsvond in het dorp Haji Aman (Haji Amanullah) in het district Chahar Dara, wat volgens de kaart op meer dan 10 kilometer in vogelvlucht van uw dorp ligt en waartussen de stad Kunduz ligt.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw kennis van uw regio weinig doorleefd overkomt is. Zo zegt u te weten dat commandant Samiullah Patra de commandant van de politie in de provincie Kunduz is (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe u gehoord heeft van Samiullah Patra zegt u dat het normaal is dat u de commandant van de politie in de provincie kent (CGVS, p. 12). Het is echter vreemd dat u dan weer geen idee heeft wie Abdul Rahman Sayedkhili is (CGVS, p. 12). Hij was immers de politiecommandant van de provincie Kunduz tot hij in maart 2011 in een aanslag in de stad Kunduz omkwam en vervolgens door Samiullah Qatra – en niet Patra – werd opgevolgd. Dat u niet weet dat Sayedkhili de vorige politiecommandant was hoewel u zegt dat de politiecommandant gekend zou moeten zijn en deze bovendien uiteindelijk pas enkele maanden voor uw vertrek werd vermoord doet twifelen aan uw kennis over de regio van Kunduz. Ook wat betreft de districten in uw provincie komt uw kennis twijfelachtig over. Zo blijkt u alle districten van de provincie te kunnen opnoemen (CGVS, p. 8). Wanneer u gevraagd wordt hoe u de namen van de districten geleerd heeft zegt u dat uw oom u gezegd heeft dat hij in die districten geweest is. Het is echter vreemd dat u niet meer informatie hierover weet te geven, zoals bijvoorbeeld de redenen waarom hij naar al de districten van Kunduz reisde. Hij zou, blijkens uw verklaringen, louter verteld hebben dat hij daar geweest is. Nochtans kwamen jullie goed overeen en praatten jullie graag met elkaar (CGVS, p. 9). Dit weet dan ook weinig te overtuigen en doet uw kennis ingestudeerd overkomen. Uw kennis wat betreft de districten van de provincie verbaast des te meer in het licht van de vaststelling dat u in de stad Kunduz geen enkele plaats of wijk kent behalve de bazaar Chaplak Frooshi, hoewel de stad uiteindelijk maar op een afstand van 25 minuten met de auto ligt en door verschillende bronnen als de voorstad van Kunduz wordt omschreven (CGVS, p. 4, 5 en 15). Ook uw kennis over de radiostations in u regio blijkt oppervlakkig te zijn. U verklaart dat u met uw vrienden naar de radio luisterde. Hoewel u wel enkele radiozenders kan opnoemen blijkt u idee te hebben naar welke radioprogramma's op die zenders u luisterde (CGVS, p. 9). Het is bovendien merkwaardig dat u zegt alleen op te letten wanneer er muziek op de radio was maar dat u uiteindelijk maar drie Afghaanse zangers kent die de laatste jaren op de radio te horen waren, van wie Naghma uiteindelijk al ongeveer 30 jaar actief is als zangeres (CGVS, p. 9 en 10). Latif Nangarhari is dan weer een internationaal bekend artiest. Uw verklaring dat u alleen in deze drie muzikanten geïnteresseerd was kan maar weinig overtuigen (CGVS, p. 9).

Verder rijzen er ook twijfels bij uw verklaringen over de arbaki in uw regio. Zo zegt u dat zij burgers zijn die voor de veiligheid instaan en door de overheid gesteund worden. Zij zouden steeds vergezeld zijn door het leger, zoals het leger functioneren en de mensen beschermen. U kan zich echter niet herinneren of ze wapens hebben (CGVS, p. 10). Tevens zegt u niet te weten wat hun bedoeling is maar dat zij zeker voor het goede van het land zijn (CGVS, p. 10). Dergelijke verklaringen vallen moeilijk te rijmen met informatie over de arbaki in Kunduz op het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt dat de arbaki verspreide groeperingen zijn zonder verenigde machtsstructuur, waarvan de leidinggevende vaak aan niemand verantwoording aflegt. Evenmin worden zij gecontroleerd door de centrale overheid.

Dit heeft tot gevolg dat in de regio's waar de arbaki hun macht versterken de macht van de overheid net verzwakt, wat net leidt chaos, lokale disputen en conflicten en zelfs het lastigvallen van overheidspersoneel in gebieden waarover zij de controle hebben. Zij zijn tegen elke vorm van controle en zien in wetteloosheid en een gebrek aan autoriteit van de Afghaanse overheid een voordelige situatie voor het nastreven van hun eigen doelen. Tevens blijkt uit deze informatie dat de arbaki in het district Kunduz belastingen komen vragen van de burgers en dat zij hierbij geweld niet schuwen. De overheid heeft bovendien niet genoeg macht om de burgers tegen de arbaki te beschermen.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in het district Kunduz van de provincie Kunduz. Immers kan er zelfs van een minderjarige worden verwacht dat hij enige kennis heeft van zijn regio van herkomst. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die aan de basis van uw vlucht uit het district Kunduz van de provincie Kunduz zouden hebben gelegen. De door u aangebrachte taskara en taskara van uw vader zijn niet voldoende om uw afkomst uit het district Kunduz te bewijzen en zijn niet in staat om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker wijt zijn gebrekkige kennis hoofdzakelijk aan het feit dat hij een ongeschoolde minderjarige is. Hij benadrukt dat hij zijn afkomst heeft kunnen bewijzen aan de hand van een taskara van Kunduz alsook de taskara van zijn vader.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vooreerst dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt, het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd aangepast aan de leeftijd van verzoeker en werd uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk afkomstig te zijn uit het dorp Bacha Kalandar Zarkharid in het district Kunduz.

Zo blijkt verzoeker vooreerst verklaard te hebben dat de voormalige gouverneur van Kunduz, Mohammad Omar, bij een aanslag in de moskee van zijn dorp is omgekomen terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt deze aanslag niet in de provincie Kunduz gebeurde maar in de naburige provincie Takhar. Ook situeerde verzoeker de luchtaanval van enkele jaren geleden op een olietanker nadat deze werd aangevallen door de taliban waarna de burgers uit de omgeving olie kwamen halen, bij de moskee langs het waterkanaal in zijn dorp terwijl uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat dit incident plaatsvond in het dorp Haji Amanullah in het district Chahar Dara, op meer dan 10 kilometer in vogelvlucht van het dorp van verzoeker.

Voorts blijkt verzoeker enerzijds alle districten van de provincie te kunnen opnoemen doch anderzijds in de stad Kunduz geen enkele plaats of wijk te kunnen benoemen behalve de bazaar Chaplak Frooshi, terwijl de stad met de auto op een afstand van 25 minuten van verzoekers dorp ligt en door verschillende bronnen als de voorstad van Kunduz wordt omschreven. Ook verzoekers kennis over de radiostations in zijn regio blijkt erg oppervlakkig te zijn hoewel hij verklaarde dat hij met zijn vrienden naar de radio luisterde. Hoewel hij wel enkele radiozenders kan opnoemen blijkt hij geen idee te hebben naar welke radioprogramma's hij op die zenders luisterde. Ook blijkt verzoeker, die verklaarde enkel

naar muziek te luisteren slechts drie Afghaanse zangers te kennen die de laatste jaren op de radio te horen waren. Van deze drie zangers is Naghma uiteindelijk al ongeveer 30 jaar actief als zangeres en Latif Nangarhari een internationaal bekend artiest.

Verzoekers kennis tenslotte over de arbaki in zijn regio blijkt in het geheel niet overeen te stemmen met de werkelijkheid. Zo meent verzoeker dat de arbaki burgers zijn die voor de veiligheid instaan en door de overheid gesteund worden. Zij zouden steeds vergezeld zijn door het leger, zoals het leger functioneren en de mensen beschermen. De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast dat verzoekers verklaringen over de arbaki haaks staan op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Blijkens deze informatie, overigens toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de arbaki verspreide groeperingen zijn zonder verenigde machtsstructuur die niet gecontroleerd worden door de centrale overheid. De arbaki zijn tegen elke vorm van controle en zien in wetteloosheid en een gebrek aan autoriteit van de Afghaanse overheid een voordelige situatie voor het nastreven van hun eigen doelen. Tevens blijkt uit deze informatie dat de arbaki in het district Kunduz belastingen komen vragen van de burgers en dat zij hierbij geweld niet schuwen. De overheid heeft bovendien niet genoeg macht om de burgers tegen de arbaki te beschermen.

Bovenstaande vaststellingen doen enerzijds de kennis waarvan verzoeker blijk geeft ingestudeerd overkomen. Zijn gebrekkige kennis op andere vlakken anderzijds tracht verzoeker te vergoelijken door te wijzen op zijn jeugdige leeftijd. De Raad merkt echter op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk is dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document voorlegt waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene over de streek te toetsen. Uit vaste rechtspraak blijkt immers dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). Dit geldt ook voor een jeugdige persoon waarvan mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van feiten en gebeurtenissen die deel uitmaken van het dagelijkse leven in zijn beweerde streek van herkomst. De vragen die aan verzoeker gesteld werden en waarop hij geen of een foutief antwoord gaf, hadden betrekking op praktische zaken uit het dagelijkse leven waar ook minderjarigen rechtstreeks of onrechtstreeks bij betrokken zijn.

Gelet op al deze vaststellingen kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Kunduz in de gelijknamige provincie.

De door verzoeker neergelegde taskara van hemzelf en zijn vader doen hieraan geen afbreuk. Het is immers algemeen gekend dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel waarde kan worden gehecht. Corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Aangezien aan verzoekers beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht stelt dat het vooreerst van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven immers miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Bijgevolg is het dus van belang om te kunnen vaststellen uit welke regio in zijn land van herkomst verzoeker afkomstig is. Bij deze beoordeling spelen afkomst en familiale banden een zeer belangrijke rol. Het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst is onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Kunduz, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een verblijf in Kunduz zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel beeld biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER